

MANEL OLLÉ

BRATISLAVA
O BUCAREST

XII Premi de Poesia Gabriel Ferrater

DIBUIXOS D'ÀLVAR FARRÉ

Edicions 62

Un jurat format per Jordi Cornudella, Xavier Folch,
Francesc Garriga, Imma Monsó i Marta Pessarrodona
ha atorgat a aquesta obra
el XII Premi Sant Cugat de Poesia a la memòria de Gabriel Ferrater (2013).

Primera edició: març del 2014

© Manel Ollé Rodríguez, 2014
© dels dibuixos: Àlvar Farré Maduell, 2014

Disseny de la coberta: Albert i Jordi Romero

© d'aquesta edició: Edicions 62, s.a.
Pedro i Pons, 9-11 - 08034 Barcelona
www.edicions62.cat

Fotocomposició: Víctor Igual, s.l.
Impressió: Bookprint
ISBN: 978-84-297-7291-3
Dipòsit legal: B-5.837-2014

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor
qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública
o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes
per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos
Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar
algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com;
91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

TAULA

BRATISLAVA O BUCAREST 9

Caixa de ressonància 61

Els dibuixos de les pàgines 51, 53, 55, 57 i 59
són obra d'Àlvar Farré

BRATISLAVA O BUCAREST

un galió arborat de flames
que arriba d'enlloc o del desguàs de la memòria:
vers donat que travessa lentíssim
de cap a cap el poema amb el velam desplegat
i es projecta inversemblant com un enigma insidiós
a través de l'ossada dels versos
que passen avall a mesura que els escandeixes
assegut enmig de l'escenari a les fosques
els ulls fits en la xifra complexa del poema
quiet i atent al pes i el ressò dels mots
en les cisternes buides del cos:
psalmòdia de l'aigua gèlida a la pedra
que travessa gota a gota el brunzit d'aquest galió
tan inconsistent i translúcid
com ho són totes les màscares
que t'habiten i et transiten
les màscares i la sonsònia dels versos

que s'adhereixen a la pell sense avís:
rou i fang boira i cendra d'alzina
les que vénen de les veus a la deriva
i de les dejeccions de versos enverinats
i les que t'inventes ara i adés i et poses
els dies de festa i els de cada dia
escassigalls perfectament entallats
que donen continuïtat a les fàscies cartilaginoses
de la memòria i les excrescències verbals: mirallets picats
on s'encapsulen també els relats i les projeccions
de boira violàcia o de tons sèpia
que dius sovint que detestes
però que et diuen i en vius a la menuda
entre frases a mig dir i altres màscares
inacabades amb què negocies el dia a dia
que la teva mà dreta reescriu
sense aturador i amb bolígraf negre
sobre tovallons de paper i fulls de diari
com el musell d'una bèstia voraç
amb forma de braç i camisa de ratlles
que fureteja i deixa rastres visibles
per ser-hi encara demà: la por emboscada
també al revers de l'escriptura més teva: la por
l'abisme de la màscara última i callada

assegut entre decorats empolegats
i disfresses que s'amunteguen
entre cortinatges de vinassa amarga
acompanyes la mà que escriu al silenci del desert
d'on brolla l'aigua d'una música inoïda i distant
i mentre llegeixes mig se't posa i mig et poses
ara que cau la nit a poc a poc una nova màscara
de sons minerals que plou
una capa finíssima de glaç verbal
mirall negre i convex sempre a punt d'esquerdar-se
que només et diu de moment en el pas fugaç
del vers que es fon enmig del batec de la respiració
i sempre a l'escenari de la solitud
que es dreça enmig d'una cala recòndita i comuna
de nit amb fogueres i pell de vinya i braços d'olivera
ventada de càntics amb sorres abissals
i danses de cossos imantats de desig roent

pell de vinya i braços d'olivera
a la cala dels esculls del cos:
l'ossada de la memòria
que el batec de l'aigua rosega fins l'areny
mentre seus sota les branques
de la palmera que hi ha al final de la ment
l'escenari que hi ha més enllà
de l'estesa de bronze picat
i més enllà de l'últim pensament
just on s'enlaira l'ocell blau que ara canta
una cançó tan estranya que no diu res en cap llengua
ni ressona en cap emoció i saps que això no ens fa
especialment infeliços:
l'ocell blau que ara s'encén i resplendeix
i el seu cant es mou entre branques i el cas és que hi és
mentre la mà reescriu els relats trossejats
de les màscares de la boira en el vent
sense fer-hi cap esmena:
et limites a llegir-los assegut a l'escenari de paper
assegut a la riba de l'aigua on veus passar els núvols
fins que la roda de màscares i de veus impostades
es fan música i silenci: el desert
de la plana en blanc d'on emergeix l'àngel abrusat
del vers glaçat d'aigua efímera i mineral
la rosa fosa del desert on seus i ara dius:
ser on sóc cos: no res

del dret a l'inrevés mentre vigiles els canvis del temps
prest a l'absorció dels vels i les transparències del vers